

Évközi 4. vasárnap

1 Kor 13,4-13

„De közülük a legnagyobb a szeretet”

⁴A szeretet türelmes, a szeretet jóságos, a szeretet nem féltékeny, nem kérkedik, nem is kevély. ⁵Nem tapintatlan, nem keresi a maga javát, nem gerjed haragra, a rosszat nem rója fel. ⁶Nem örül a gonoszszágnak, örömét az igazság győzelmében leli. ⁷Mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel. ⁸S a szeretet nem szűnik meg soha. A prófétálás véget ér, a nyelvek elhallgatnak, a tudomány elenyészik. ⁹Most megismerésünk csak töredékes, és töredékes a prófétálásunk is. ¹⁰Ha azonban elérkezik a tökéletes, ami töredékes, az véget ér. ¹¹Gyermekkoromban úgy beszéltem, mint a gyerek, úgy gondolkoztam, mint a gyerek, úgy ítéltém, mint a gyerek. De amikor elértem a férfikort, elhagytam a gyerek szokásait. ¹²Ma még csak tükörben, homályosan látunk, akkor majd színről színre. Most még csak töredékes a tudásom, akkor majd úgy ismerem mindent, ahogy most engem ismernek. ¹³Addig megmarad a hit, a remény és a szeretet, ez a három, de közülük a legnagyobb a szeretet.

Az első korintusi levélből – de Pál valamennyi levele közül is – a legismertebb szöveg a szeretethimnusz, amely Krisztus szeretetértelmezését mutatja be a keresztények számára. Bár szakértők megkérdőjelezték a himnusz páli eredetét, és azt is, hogy közvetlen kapcsolatba állna a korintusi helyzettel, mégis úgy vélhetjük, hogy – hasonlóan az egy test képhez – ez a himnusz is reakció a korintusiak igen eltérő magatartására. A nyelvek adománya (12,10), a prófétálás (12,10), a tudás (12,8), a hit (12,9) és a gyógyítás (12,9) erényeinek összehangolásáról van szó ebben a himnuszban. Első része (1-3.) bemutatja azokat az esztelen erőfeszítéseket, amelyek igazából semmire sem jók, semmilyen eredményt nem hoznak a közösségépítésben vagy a partnerkapcsolatban. A 4-7. versben Pál megszemélyesíti a szeretetet. Valamennyi jelző mellé odatehetjük az ember szót, így a szeretet jellemzi a türelmes embert, a jóságos embert, a féltékenység nélküli embert, és a kérkedés vagy a kevélység nélküli embernek is a szeretet a jellemzője. De szeretet van a tapintatos emberben, az önzetlen emberben, a megbocsátó emberben, a gonoszságot elvető emberben és a reménykedő emberben is. A 8-13. versben szembeállítja a korintusiak által túlbecsült erényeket az idő és a történelem próbáját kiállt három legfőbb erénnyel: a hittel, a reménnyel és a szeretettel. A „gyermekkor” és a „férfikor” szavak (11)

a lelki fejlődés korábbi és későbbi fázisaira, a „ma” és az „akkor” szavak (12), a jelen világ és az eljövendő tökéletes emberi világ ellentétére utalnak. Pál a lelkes korintusi közösség gyerekes szokásaira hívja fel a figyelmet, és a jelenben vitatkozó közösségi tagokat ezzel a himnusszal akarja isteni magasságokba emelni, és arra ösztönözni, hogy tetteiket az Isten előtt mérleeljék.

Pál és az ősegyház korán felismerte, hogy a legfontosabb teológiai tanításokat esztétikailag is gyönyörködtető nyelvi formulákban, himnuszokban kell megfogalmazni. Szerzőnknek feltehetően komoly tapasztalata volt arról a gazdag hellenista zsinagógai imahagyományról, amelynek szépsége számos pogányt is a zsinagógába csábított, ahol lelküket emelkedetté tette az elmondott ima. Pál időről időre fontosnak tartja, hogy gondolatait himnuszokban fogalmazza meg, talán azért is, hogy a keresztény házak közösségi liturgiájához megfelelő teológiai és morális tartalommal rendelkező imát is adjon. Ez a hagyomány annyira erős volt az ősegyházban, hogy a legfontosabb teológiai felismeréseket az egész közösség számára memorizálható szép formulákba, himnuszokba öntötték. Az ókeresztény himnuszok az ősegyház lelket gyönyörködtető gondolati kincstárjai, amelyet a hívek rendszeresen ismételgettek, hogy – ha már személyesen nem képesek ilyet alkotni – legalább tanulják meg azokat, amelyeket az apostolok írtak.

Egy közösség szellemi-lelki állapotát mutatja, hogy milyen esztétikai alkotásokat hoz létre. Ebben a formában még él az ősi, a reneszánsz előtti művészeti elv (görögül: „kalegein”): ami szép, az erkölcsileg is jó, megragadó a fülnek és – tegyük hozzá – teológiailag is helyes. Ez alakítja érzéseinket és lelkivilágunkat. A szépségipar és a költészet már régen elhagyta ezeket az alapszabályokat: az alpárit is beállítják megragadóan, és pikáns szépségeket is tárnak elénk, ami a szemet vagy a fület gyönyörködteti, de nem vezet teológiai magasságokba. Ezzel a média képviselői csak fokozzák az emberek érzelmi zűrzavarát. Korintusban a keresztény közösség az értékes szépség, és az értékes gondolatok lelőhelye volt a pogány közösség kellős közepén. Semmi mást nem kell tennünk, mint megismételni a korintusi lelki csodát! Isten segítségével ez lehetséges.